

DIVIDENDTOPPERS OP HET DAMRAK

Dividend is voor veel beleggers een belangrijke reden om een aandeel te bezitten. Stelselmatig de meest uitkerende fondsen kopen is lucratief, zo blijkt uit onderzoek. Wat zijn de dividendtoppers op het Damrak?

De Amerikaanse tycoon John D. Rockefeller zei ooit dat binnenstromend dividend het enige was dat hem plezier gaf. En hij is niet de enige. Veel beleggers kiezen voor aandelen die jaarlijks dividend uitkeren. De Amerikaan Michael O'Higgins heeft onderzocht of de jacht op hoog-dividendaandelen profijtlijk is. Daartoe berekende hij het rendement dat te behalen viel als beleggers ieder jaar de aandelen in de Dow Jones zouden kopen met het hoogste dividendrendement (uitgekeerd dividend per aandeel ten opzichte van de beurskoers). O'Higgins bouwde met zijn onderzoek verder op het werk van John Slatter, een analist die in 1988 in de *Wall Street Journal* voor het eerst schreef over de prestaties van aandelen met een hoog dividendrendement.

De strategie van Slatter en O'Higgins is inmiddels bekend als de *Dogs of the Dow*. In zijn

boek *Beating the Dow* uit 1991 legt O'Higgins uit hoe dit in zijn werk gaat. Bij de strategie van O'Higgins selecteert een belegger ieder jaar de tien fondsen met het hoogste dividendrendement uit de in totaal 30 aandelen die zijn opgenomen in de Dow Jones Industrial Average. De Dogs of the Dow-strategie leverde volgens Michael O'Higgins tussen 1973 en 1998 een gemiddeld rendement op van 17,9 procent per jaar. Dat is aanmerkelijk meer dan

de Dow Jones-index, die in dezelfde periode met 13 procent steeg. Cumulatief leverde de dividendstrategie beleggers een rendement van 7264 procent op tegenover 2408 procent voor beleggers die in dezelfde periode gewoon de Dow volgden. Over langere periodes is het verschil in rendement minder spectaculair, zo blijkt uit latere studies. Tussen 1957 en 2004 bedroeg het gemiddeld rendement voor de Dogs of the Dow 17,3 procent tegen 14,3 procent voor de Dow.

